



## **ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Pavla Lacza, v právnej veci **žalobcu: Mesto Gbely**, so sídlom Námestie slobody 1261, Gbely, IČO: 00309524, zastúpeného advokátom: doc. JUDr. Jozef Sotolář, PhD., so sídlom Južná trieda 1, Košice - mestská časť Staré Mesto, proti **žalovanému: ROTAVELE s.r.o.**, so sídlom Karpatské námestie 10A, Bratislava - mestská časť Rača, IČO: 36 227 200, zastúpenému advokátom: JUDr. Václav Sosna, so sídlom Námestie slobody 2, Skalica, **o zaplatenie 71.215,65 eura s príslušenstvom**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 2. decembra 2021 č.k. 7Cb/34/2016 - 609, takto

### **r o z h o d o l :**

**I.** Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. **p o t v r d z u j e** a v závislých výrokoch II. a III. o trovách konania **m e n í** tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

**II.** Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

### **O d ô v o d n e n i e**

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) **súd prvej inštancie** výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71.215,65 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy 243,49 eura od 1.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 1.520,43 eura od 1.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 187,77 eura od 1.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 301,59 eura od 1.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 724,96 eura

od 1.10.2012 do zaplattenia, zo sumy 579,34 eura od 1.11.2012 do zaplattenia, zo sumy 2.203,97 eura od 1.12.2012 do zaplattenia, zo sumy 1.340,75 eura od 1.1.2013 do zaplattenia, zo sumy 965,05 eura od 1.2.2013 do zaplattenia, zo sumy 446,70 eura od 1.4.2013 do zaplattenia, zo sumy 778,70 eura od 1.5.2013 do zaplattenia, zo sumy 2.881,88 eura od 1.7.2013 do zaplattenia, zo sumy 2.457,59 eura od 1.10.2013 do zaplattenia, zo sumy 2.736,62 eura od 1.11.2013 do zaplattenia, zo sumy 3.219,83 eura od 1.12.2013 do zaplattenia, zo sumy 2.755,90 eura od 1.1.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.714,68 eura od 1.2.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.389,45 eura od 1.3.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.102 eur od 1.4.2014 do zaplattenia, zo sumy 3.283,27 eura od 1.5.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.210,73 eura od 1.6.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.050,69 eura od 1.7.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.001,99 eura od 1.8.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.232,78 eura od 1.9.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.000 eur od 1.10.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.400,18 eura od 1.11.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.400,16 eura od 1.12.2014 do zaplattenia, zo sumy 2.000 eur od 1.1.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.300 eur od 1.2.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.000 eur od 1.3.2015 do zaplattenia, zo sumy 1.800,58 eura od 1.4.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.166,71 eura od 1.5.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.260,64 eura od 1.6.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.000 eur od 1.7.2015 do zaplattenia, zo sumy 2.300,10 eura od 1.8.2015 do zaplattenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu a výrokom III. priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 20 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 13 ods. 1 až 5, § 14 ods. 1 až 6, § 15 ods. 1, 2, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 2 ods. 1, § 3 ods. 2, 3, 7, § 4 ods. 1, 2, 3, 6, 7, 8, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 17/2004 Z. z. o poplatkoch za uloženie odpadov v znení účinnom v čase vzniku poplatkovej povinnosti žalovaného (ďalej len „zákon č. 17/2004 Z. z.“), § 68 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 11 ods. 1 až 5 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 283/2001 Z. z. o vykonaní niektorých ustanovení zákona o odpadoch, § 9 ods. 1 až 5 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 310/2013 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o odpadoch, § 105 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 7 ods. 1 až 3 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 366/2015 Z. z. o evidencnej povinnosti a ohlasovacej povinnosti.

3. Vecne dôvodil, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplattenie sumy 71.215,65 eura a úroku z omeškania v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 17/2004 Z. z. z titulu neuhradeného poplatku za uloženie odpadu na skládku odpadov. Po doplnení dokazovania, zo zisteného skutkového stavu veci a po opätovnom právnom posúdení, vychádzajúc zo záverov rozhodnutia odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vyvodil právny záver, že žaloba je dôvodná. Mal za preukázané, že žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov nachádzajúcej sa v katastrálnom území žalobcu neodviedol poplatok v zmysle zákona č. 17/2004 Z. z. za obdobie apríl 2012 až jún 2015. Úlohou súdu bolo zistiť rozhodnú skutočnosť, či podpisy pod hláseniami o množstvách uložených odpadov v danom období sú skutočne podpismi konateľa žalovaného Karola Čambala (prípadne komu tento podpis patrí) a za tým účelom vykonať jeho výsluch ako svedka a zároveň posúdiť, či osoba, ktorá tieto hlásenia podpisovala, mohla za žalovaného platne konať podľa § 13 až § 15 ObZ, eventuálne podľa § 20 ods. 2 OZ, t.j. voči žalovanému by bolo možné uplatniť dôsledky jeho zodpovednosti za obsah hlásení až po uvedenom zistení. Medzi stranami sporu nebola sporná

existencia skládky odpadov v katastrálnom území žalobcu a ani skutočnosť, že žalovaný bol v rozhodnom období jej prevádzkovateľom, ktorého konateľom bol v období od 17.3.1998 do 28.12.2015 Karol Čambal a od 29.12.2015 do 13.6.2017 Bc. Juraj Morbacher. Sporným však zostalo, aké množstvo odpadu žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov na ňu uložil a z toho vyplývajúca výška poplatku za uloženie odpadov. Žalovaný zotrval na stanovisku, že hlásenia o množstvách uložených odpadov nie sú podpísané osobou oprávnenou konať za žalovaného, a teda nemožno z nich vychádzať pre posúdenie zodpovednosti žalovaného voči žalobcovi. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodujúcou skutočnosťou na preukázanie dôvodnosti nároku žalobcu bolo zistenie, či sú listiny doložené žalobcom na preukázanie svojho nároku, listinami, ktoré vypracoval žalovaný, resp. či mala osoba, ktorá ich podpísala, oprávnenie konať za žalovaného ako za právnickú osobu.

4. V zmysle uvedeného potom súd prvej inštancie za účelom zistenia rozhodujúcej skutočnosti predvolal na výsluch svedka Karola Čambala (konateľa žalovaného v rozhodnom období). Svedok však odoprel vo veci vypovedať z obavy, že by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe, ktoré odopretie súd akceptoval. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd na návrh žalobcu doplnil dokazovanie znaleckým posudkom znalca z odboru písomoznalectvo Mgr. Miroslava Koutného za účelom preskúmania pravosti podpisov na evidenčných listoch skládky odpadov. Z právnych predpisov účinných v období prevádzkovania predmetnej skládky odpadov vyplývala povinnosť prevádzkovateľa skládky odpadov viesť evidenčný list skládky odpadov (§ 11 vyhlášky č. 283/2001 Z. z., § 9 vyhlášky č. 310/2013 Z. z. a § 7 vyhlášky č. 366/2015 Z. z.). Evidenčný list skládky odpadov predstavuje formulár (podľa vzoru uvedeného v príslušnom právnom predpise), ktorý okrem iného vyžaduje uviesť údaj o hmotnosti odpadov uložených za rok na skládke odpadov a údaje o prevádzkovateľovi skládky, t.j. jeho obchodné meno, meno a priezvisko štatutárneho orgánu, odtlačok pečiatky a podpis štatutárneho orgánu (viď spôsob vyplňania tlačiva). Súd prvej inštancie zhrnul, že v danej listine (t.j. v evidenčnom liste skládky odpadov) sa nachádzajú všetky údaje týkajúce sa skládky odpadov, a to najmä hmotnosť odpadov uložených za rok, t.j. údaj uvedený takisto v štvrťročných hláseniach o množstvách uložených odpadov. Je teda zrejmé, že evidenčné listy skládky odpadov (upravené vo vykonávacích predpisoch k zákonu č. 223/2001 Z. z. o odpadoch, resp. k zákonu č. 79/2015 Z. z. o odpadoch) potvrdzujú množstvo uloženého odpadu v predmetných štvrťročných hláseniach (resp. pri vypracovaní evidenčných listov skládky odpadov sa z nich vychádza). Súd mal za to, že vykonanie znaleckého dokazovania bolo nevyhnutné na posúdenie rozhodujúcej skutočnosti, ktorou bolo zistenie, či údaje o odpade uvedené v hláseniach o množstvách uložených odpadov pochádzajú od žalovaného ako prevádzkovateľa skládky, a teda či od nich možno následne odvíjať jeho zodpovednosť v zmysle ustanovení zákona č. 17/2004 Z. z. (t.j. najmä podľa § 4 ods. 1 a ods. 2).

5. Súd prvej inštancie uviedol, že hoci odvolací súd v právnom závere skonštatoval, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie nároku žalobcu je skúmanie hlásení o množstvách uložených odpadov (t.j. či údaje v nich uvedené pochádzajú od žalovaného, resp. či osoba, ktorá ich podpisovala, mohla za žalovaného platne konať), vzhľadom na zmenenú dôkaznú situáciu (t.j. odmietnutie výpovede svedka Karola Čambala) mal súd prvej inštancie za to, že je možné vychádzať aj z iných dôkazov, ktoré by boli spôsobilé preukázať alebo vyvrátiť nárok žalobcu, ak vykonanie skôr navrhnutých dôkazov nebolo možné objektívne uskutočniť (t.j. nejedná sa ani o porušenie koncentrácie konania). Podľa názoru súdu prvej inštancie teda uvedený procesný postup nemožno považovať za odklon od právneho názoru odvolacieho súdu, keďže v ďalšom priebehu konania sa z vyššie uvedeného dôvodu zmenil rozsah dokazovania. Na druhej strane však dodal, že odvolací súd

vo svojom rozhodnutí za účelom posúdenia nároku žalobcu naznačil potrebu skúmania pravosti podpisov konateľa žalovaného.

6. Zo znaleckého posudku znalca z odboru písomznanectvo Mgr. Miroslava Koutného a z jeho dodatku vyplynulo, že evidenčné listy skládky odpadov za roky 2011, 2012, 2013 a 2014 podpísal vtedajší konateľ žalovaného Karol Čambal, t.j. ide o listiny samotného žalovaného, ktoré nemožno z jeho strany dodatočne spochybňovať. Súd prvej inštancie tiež znalca požiadal o doplnenie znaleckého posudku na základe návrhu jednak žalovaného (v časti posúdenia pravosti podpisov konateľa na hláseniach o množstvách uložených odpadov za I. až IV. štvrťrok 2014 a za I. a II. štvrťrok 2015), a jednak žalobcu (v časti posúdenia pravosti podpisov konateľa na evidenčnom liste skládky odpadov za rok 2014). Právna úprava konania za právnickú osobu je obsiahnutá v ustanoveniach § 20 OZ, resp. § 13 až § 15 ObZ, v zmysle ktorých za právnickú osobu koná vo všeobecnosti štatutárny orgán, ktorým je v prípade spoločnosti s ručením obmedzením konateľ. V danej právnej veci bolo pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu potrebné zistiť, či hlásenia o množstvách uložených odpadov týkajúce sa skládky odpadov v katastrálnom území žalobcu za rozhodujúce obdobie podpísal vtedajší konateľ žalovaného Karol Čambal. Žalovaný poprel pravosť uvedených listín a keďže sa jednalo o súkromné listiny, dôkazné bremeno ohľadom ich pravosti a pravdivosti ležalo na žalobcovi, pretože zo skutočností v predmetných listinách vyvodzoval pre seba priaznivé právne dôsledky. Zároveň vzhľadom na skutočnosť, že Karol Čambal odmietol v danej veci vypovedať ako svedok, súd prvej inštancie akceptoval návrh žalobcu na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom znalcom z odboru písomznanectvo za účelom zistenia pravosti podpisov vtedajšieho konateľa žalovaného Karola Čambala na evidenčných listoch skládky odpadov. Súd prvej inštancie takisto vyhovel návrhu žalovaného na doplnenie znaleckého dokazovania zistením pravosti podpisov vtedajšieho konateľa žalovaného Karola Čambala na hláseniach o množstvách uložených odpadov, avšak len za obdobie 1. štvrťrok 2014 až 2. štvrťrok 2015, keďže znaleckým posudkom bolo zistené, že evidenčné listy skládky odpadov za roky 2011 až 2013 sú riadne podpísané oprávnenou osobou konateľ za právnickú osobu, a teda sa jedná o právny úkon urobený priamo žalovaným. Z dodatku k znaleckému posudku síce vyplynulo, že podpisy na hláseniach o množstvách uložených odpadov za obdobie 1. štvrťrok 2014 až 2. štvrťrok 2015 nie sú podpismi Karola Čambala, súd prvej inštancie však mal za to, že pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu je rozhodujúci záver o pravosti podpisov Karola Čambala na evidenčných listoch skládky odpadov za roky 2011 až 2014.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že nemal dôvod pochybovať o záveroch znaleckého posudku, resp. jeho dodatku, pretože znalec svoje zistenia riadne odôvodnil, a to aj napriek zisteniu, že podpisy Karola Čambala na listine evidenčný list skládky odpadov za rok 2014 sú s najvyššou mierou pravdepodobnosti hraničiacou s istotou pravými podpismi Karola Čambala, keďže znalec nemal k dispozícii originál uvedenej listiny (nebolo ho možné objektívne zaobstarať). Takto konštatovaná vysoká miera pravdepodobnosti bola podľa súdu postačujúca na posúdenie pravosti danej listiny. Ohľadom pravosti listiny - evidenčného listu skládky odpadov za rok 2015 súd prvej inštancie dodal, že žalovaný síce vo všeobecnosti poprel pravosť podpisov na listinách doložených žalobcom, avšak uvedené popretie týkalo len podpisov konateľa Karola Čambala a len podpisov na hláseniach o množstvách uložených odpadov, t.j. nie podpisov na evidenčných listoch skládky odpadov, resp. podpisov neskoršieho konateľa žalovaného Bc. Juraja Morbachera. Súd mal za to, že oprávnenou osobou na autorizovanie evidenčných listov skládky odpadov je štatutárny orgán (ako to vyplynulo z výsluchu svedkyne Ing. Viery Mikušovej), ktorým bol v období od 29.12.2015 do 13.6.2017 Bc. Juraj Morbacher, teda súd považoval uvedenú skutočnosť (t.j. pravosť

podpisov konateľa žalovaného na evidenčnom liste skládky odpadov za rok 2015) za nespornú.

8. Podľa súdu prvej inštancie, hoci zákon č. 17/2004 Z. z. odkazuje na tlačivo hlásenie o množstvách uložených odpadov, totožné údaje o hmotnosti odpadu sa uvádzajú aj v listine evidenčný list skládky odpadov, ktorú je povinný vypracovávať prevádzkovateľ skládky odpadov podľa zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch (do 31.12.2015 podľa zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch) a ich vykonávacích právnych predpisov. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že predmetné dokumenty spolu súvisia a v časti týkajúcej sa množstva odpadov uložených na skládke odpadov musia obsahovať totožné údaje, teda údaje v evidenčných listoch skládky odpadov zohľadňujú údaje vykázané v štvrťročných hláseniach o množstvách uložených odpadov. Súd zároveň uviedol, že podpisy oprávnenej osoby na štvrťročných hláseniach o množstvách uložených odpadov, na rozdiel od podpisov na evidenčných listoch skládky odpadov, nie sú v zmysle právneho poriadku povinnou náležitosťou. Súd tiež poukázal na nepresnosti v jednotlivých evidenčných listoch skládky odpadov (napr. nesprávne dátumy pri podpisoch oprávnenej osoby v evidenčných listoch skládky odpadov za roky 2014 a 2015), ktoré však podľa názoru súdu nemali vplyv na spochybnenie ich pravosti, resp. pravdivosti údajov v nich uvedených (jedná sa o chyby v písaní), a to s poukazom na ostatné údaje (najmä údaje vyplnené samotným okresným úradom, napr. dátum doručenia listiny).

9. Za zmätočné súd považoval tvrdenia žalovaného, keď na jednej strane poprel, že by žalobcovi zaplatil akúkoľvek sumu predstavujúcu poplatok za uloženie odpadov, resp. že by určité sumy žalovaný fyzicky uhradil na účet žalobcu (čo malo podľa žalobcu vyplývať z hlásení o množstve uloženého odpadu) a na druhej strane jeho obrana spočívala v tvrdení, že na preukázanie nároku žalobcu by bolo potrebné vykonať zistenie skutočného množstva uloženého odpadu v danom období. Žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov v katastrálnom území žalobcu si musel byť vedomý svojich povinností v zmysle príslušných právnych predpisov, o čom svedčia okrem iného listiny - evidenčné listy skládky odpadov, ktoré každoročne zasielal okresnému úradu, odboru starostlivosti o životné prostredie, resp. obvodnému úradu životného prostredia (ktorá skutočnosť bola preukázaná najmä samotnými listinami obsahujúcimi dátum doručenia na príslušný orgán štátnej správy, ako aj znaleckým posudkom). S touto argumentáciou žalovaného súd nesúhlasil ani z dôvodu, že žalobca výpismi z účtu preukázal, že žalovaný mu uhradil časť poplatku za uloženie odpadu na skládke odpadov. Takisto návrh žalovaného na vykonanie dokazovania na zistenie skutočného množstva odpadu uloženého na predmetnej skládke nebolo objektívne možné vykonať. Súd prvej inštancie, odvolávajúc sa aj na právny záver odvolacieho súdu, dodal, že v zmysle § 3 ods. 7 a § 4 ods. 2 zákona č. 17/2004 Z. z. za výpočet poplatku a spôsob jeho rozdelenia zodpovedá samotný prevádzkovateľ skládky odpadov, t.j. je absolútne zodpovedný za správnosť výpočtu poplatku, ako aj za jeho odvedenie. Z uvedených dôvodov súd neakceptoval návrh žalovaného na vykonanie dokazovania zisťovaním skutočného množstva odpadu uloženého na skládke odpadov, pretože akékoľvek pochybenia pri výpočte si prevádzkovateľ musí pričítať na svoju ťarchu.

10. Vo vzťahu k námietkam žalovaného ohľadom charakteru právneho vzťahu žalobcu a žalovaného, súd prvej inštancie uviedol, že sa jedná o obchodnoprávny vzťah v zmysle § 261 ods. 2 ObZ, keď na strane žalobcu vystupuje obec ako subjekt verejného práva a na druhej strane žalovaný ako podnikateľ a ich záväzkové vzťahy sa tak spravujú Obchodným zákonníkom. Zároveň ich vzájomný vzťah je upravený zákonom č. 17/2004 Z. z., ktorý ustanovuje práva a povinnosti každej zo strán. Súd dodal, že pokiaľ žalovaný v rámci

svojej procesnej obrany tvrdil, že mu bola v rozhodnom období konaním žalobcu spôsobená škoda, na uvedenú námietku neprihliadal, pretože svoje tvrdenia žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal.

11. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71.215,65 eura, keďže žalovaný neodviedol v lehote splatnosti (§ 4 ods. 6 zákona č. 17/2004 Z. z., z ktorého vyplýva povinnosť prevádzkovateľa skládky odvieť poplatky mesačne do posledného pracovného dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, keď bol odpad na skládke odpadov uložený) poplatky za uloženie odpadu na skládku odpadov. Nárok žalobcu bol v konaní jednoznačne preukázaný a vypočítaný matematickým odčítaním súčtu poplatkov, ktoré žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov vybral (čo vyplynulo jednak z evidenčných listov skládky odpadov, ako aj z hlásení o množstvách uloženého odpadu) a ktoré reálne odviedol žalobcovi v zmysle svojej zákonnej povinnosti za obdobie apríl 2012 až december 2012, roky 2013 a 2014, január až jún 2015 (čo vyplynulo z výpisov z účtu žalobcu). Z uvedeného zároveň vyplynulo, že žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného záväzku, z ktorého dôvodu súd žalobcovi priznal v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 17/2004 Z. z. aj nárok na úroky z omeškania vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy neodvedených poplatkov, a to vždy od prvého dňa po dni, kedy sa poplatok stal splatným. Súd prvej inštancie uviedol, že výška úroku omeškania je daná priamo citovaným zákonom bez možnosti akejkoľvek moderácie. Dodal, že pri určení dátumov určujúcich začiatok omeškania vychádzal zo štvrťročných hlásení o množstvách uložených odpadov, a to s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie, podľa ktorého uzavrel, že údaje o hmotnosti odpadu v nich uvedené sú pravdivé, keďže výsledkom súčtu hmotností uloženého odpadu za jednotlivé mesiace (uvedených v jednotlivých štvrťročných hláseniach za daný rok) je údaj o množstve odpadu uloženého za daný rok uvedený v evidenčnom liste skládky odpadov. Súd tiež nemal dôvod pochybovať o správnosti a pravdivosti údajov týkajúcich sa výšky vybraného poplatku za uložený odpad (vypočítaného podľa § 3 ods. 3 cit. zákona). Takto súd postupoval aj napriek tomu, že nemal preukázané oprávnenie osoby (ktorá podpísala jednotlivé hlásenia o množstvách uložených odpadov) konať za žalovaného, a to s poukazom na vyššie uvedený výklad.

12. Súd nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom pripojením trestných spisov vedených Okresným riaditeľstvom PZ Senica sp. zn. ČVS: ORP-148/VYS-SE-2017 a sp. zn. ČVS: ORP-149/VYS-SE-2017, pretože ich zabezpečenie považoval za nadbytočné pre rozhodnutie vo veci s poukazom na skutočnosť, že rozsah porovnávacieho materiálu zabezpečeného za účelom vykonania znaleckého dokazovania bol pre účely znaleckého dokazovania postačujúci.

13. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne plným procesným úspechom žalobcu v prvoinštančnom konaní (výrok II.) a plným procesným úspechom žalovaného v odvolacom konaní (výrok III.).

14. Záverom súd dodal, že nerozhodoval o nároku žalobcu na náhradu zavinených trov konania, ktorý nárok si žalobca uplatnil na pojednávaní dňa 8.11.2018 z dôvodu, že žalovaný nezabezpečil na pojednávaní účasť svedka za účelom jeho výsluchu. Súd nemal z predložených dôkazov a vyjadrení žalovaného preukázané, že by žalovaný procesne zaviniť vznik trov konania. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu argumentoval, že svedkovi zaslal písomnú výzvu na dostavenie sa na pojednávanie, na ktorú však svedok nereagoval, t.j. žalovaný nemal možnosť zabezpečiť svedka na pojednávaní. Navyše v danom

prípade bolo rozhodnutie o zavinených trovách konania bezpredmetné, pretože žalobca bol v konaní pred prvoinštančným súdom úspešný v plnom rozsahu.

15. Proti tomuto rozsudku podal včas v celom rozsahu **odvolanie žalovaný** s návrhom na jeho zrušenie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval závery odvolacieho súdu, pretože opomenul skutočnosť, že rozhodujúcim dokumentom pre posudzovanie množstva uloženého odpadu a objemu vybratých poplatkov sú v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 17/2004 Z. z. štvrťročné „Hlásenia o množstve uloženého odpadu a o vybratých a odvedených poplatkoch za uloženie odpadu“ podávané na tlačive, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 3 k uvedenému zákonu (ďalej len „štvrťročné hlásenia“) a pre platnosť štvrťročného hlásenia ako dokumentu potrebného na posudzovanie množstva uloženého odpadu a objemu vybratých poplatkov je potrebné podpísanie štatutárnym orgánom žalovaného alebo inou oprávnenou osobou. Súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že žalobca nepreukázal nárok na úhradu sporných nárokov, pretože sa preukázala nepravdivosť tvrdenia žalobcu, že hlásenia o uloženom odpade podpísal štatutárny orgán žalovaného. Z obsahu doplnenia č. 1 znaleckého posudku č. 14/2020 z 24.9.2021 vyplynulo, že podpisy na predmetných hláseniach nie sú podpismi Karola Čambala, ktorý bol v čase vystavenia týchto hlásení jediným štatutárnym orgánom žalovaného. Preto možno mať za preukázané tvrdenie žalovaného, že vtedajší štatutárny orgán žalovaného nepodpísal predmetné hlásenia. Predložené štvrťročné hlásenia nepodpísala oprávnená osoba, a preto sú tieto hlásenia neplatné. Žalobca teda nepreukázal množstvo uloženého odpadu ani objem vybratých poplatkov, pretože nepreukázal existenciu platného dokumentu potrebného na posudzovanie množstva uloženého odpadu a objemu vybratých poplatkov v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 17/2004 Z. z., teda nepreukázal existenciu žalovaného nároku. Súd tiež pri hodnotení vykonaných dôkazov úplne opomenul právne závery odvolacieho súdu, aj výsledky vykonaného dokazovania a v dôsledku tohto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. Súd prvej inštancie podľa žalovaného tiež nesprávne vyhodnotil obsah a význam štvrťročného hlásenia o uloženom odpade a nerešpektoval závery odvolacieho súdu. Opomenul, že rozhodujúcim dokumentom pre posudzovanie množstva uloženého odpadu a objemu vybratých poplatkov sú v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 17/2004 Z. z. hlásenia a taktiež opomenul odvolacím súdom vyslovený právny názor, že pre platnosť štvrťročného hlásenia je potrebné podpísanie štatutárnym orgánom žalovaného alebo inou oprávnenou osobou. Rovnako tak súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku obsahu a významu tzv. evidenčných listov, keď žiadne ustanovenie zákona č. 17/2004 Z. z. neuvádza tzv. evidenčné listy ako zákonný podklad slúžiaci na výpočet poplatku za uloženie odpadu. Evidenčné listy sú iba pomocným súčtovým záznamom, ktorý nemá žiadne právotvorné účinky, a preto nemôžu obstať ako samostatný a jediný dôkaz množstva uloženého odpadu ani vybratých poplatkov. Z dôvodu nesprávnej interpretácie zákona č. 17/2004 Z. z. súd neoprávnene priznal tzv. evidenčným listom význam, ktorý im žiadna právna norma nepriznáva.

17. Žalovaný mal ďalej za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil i otázku nároku žalobcu na uplatňovaný úrok z omeškania, keď priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 72 % ročne. Uplatňovanie takto vysokého úroku predstavuje neprímeraný postih žalovaného, a preto sa jedná o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal skutočnosťou, že pri dnešnej obvyklej výške úrokov z omeškania v SR je obsah § 5 zákona č. 17/2004 Z. z. prejavom tvrdosti zákona a uplatňovanie neprímerane vysokého úroku z omeškania je zjavným zneužitím práva, ktoré nepožíva právnu ochranu, je tiež v

rozpore s dobrými mravmi, ako aj v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6 MOBdo 5/2009 z 26.11.2009, podľa ktorého súd musí pred rozhodovaním o výške úrokov z omeškania vyhodnotiť všetky rozhodujúce skutočnosti, čo však súd prvej inštancie nesplnil.

18. Ďalej žalovaný namietal, že v napadnutom rozhodnutí sa súd nevysporiadal s argumentmi žalovaného, najmä so skutočnosťou, že bola preukázaná nepravdivosť skutkového tvrdenia žalobcu (ohľadom podpisov na tzv. hláseniach), na ktorom bola založená žaloba. Súd prvej inštancie tiež postupoval v rozpore so zásadou koncentrácie, keď na návrh žalobcu pripustil vykonanie dôkazov, ktoré žalobca nenavrhol včas a ktoré ani nevyplývali zo záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, keď bezdôvodne nariadil znalecké dokazovanie na posudzovanie pravosti podpisov na celkom iných listinách, než boli podpisy na sporných hláseniach. Nariadil tak znalecké dokazovanie v inom rozsahu, než by vyplývalo zo záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, a tým žalobcovi umožnil, aby sa súčasťou spisu stal znalecký posudok potvrdzujúci pravosť podpisov štatutárneho zástupcu na iných listinách než hláseniach, čím bol navodený zavádzajúci dojem o pravosti týchto podpisov na hláseniach. Žalovaný zdôraznil, že pre rozhodovanie má relevanciu iba doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 14/2020 z 24.9.2021, ktoré preukazuje, že podpisy na hláseniach o uloženom odpade, nie sú podpismi Karola Čambala, ktorý bol v čase vystavenia týchto hlásení jediným štatutárnym orgánom žalovaného.

19. Súd prvej inštancie sa tiež podľa žalovaného náležite nezaoberal otázkou, či predmetný vzťah strán (ktorý nie je založený žiadnou zmluvou a nie je riešený predpismi súkromného práva) nemá povahu vzťahu správno-právneho, a či teda jeho rozhodovanie v danom okamihu patrí vôbec do pôsobnosti súdu a nemá byť riešené v správnom konaní v zmysle ustanovení Správneho poriadku. Z toho dôvodu je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa žalovaného arbitráry a nepreskúmateľný a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

20. **Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu** žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že súd prvej inštancie sa správne a logicky vysporiadal s tým, že nie je právne podstatné, aby štvrťročné hlásenia podpísal štatutárny zástupca žalovaného. V rozsudku výslovne uviedol, že pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu je rozhodujúci záver pravosti podpisov Karola Čambala na evidenčných listoch skládky odpadov za roky 2011 až 2014. Správne tiež uviedol, že podpisy oprávnenej osoby na štvrťročných hláseniach o množstvách uložených odpadov na rozdiel od podpisov na evidenčných listoch skládky odpadov, nie sú v zmysle právneho poriadku povinnou náležitosťou. Žalovaný v tomto prípade nie je štatutárny zástupca, ale právnická osoba (prevádzkovateľ) a ten v žiadnom svojom vyjadrení tieto listiny a evidencie vo vzťahu k tomu, že by to nemal vykonať žalovaný ako právnická osoba, neprodukoval. Argument spočívajúci v tom, či to konkrétne podpísal alebo nepodpísal štatutárny zástupca žalovaného, nič nemôže zmeniť na tom, že tieto listiny alebo hlásenia sú hláseniami samotného žalovaného ako právnickej osoby. Žalovaný vedel a musel vedieť o svojich zákonných povinnostiach, teda o povinnosti evidovať odpad, odvádzať zákonné poplatky a povinnosti priebežne preukazovať v jednotlivých hláseniach a ročných výkazoch rozsah skladovania. Zásadným bolo zistenie a preukázanie pred súdom zo strany žalobcu, že k tomu aj došlo, keď vo vzťahu k príslušným orgánom štátu žalovaný preukazoval vedome takéto listiny, z ktorých vyplynul aj rozsah žalobcovho nároku, a teda žalovaná suma vyplýva z listín a dokumentácie produkovanej práve samotným žalovaným.



21. Súd prvej inštancie podľa žalobcu správne poukázal na skutočnosť, že sám bývalý štatutárny zástupca žalovaného sa účelovo vyhol dokazovaniu, či listiny vyhotovené žalovanou spoločnosťou sú alebo nie sú listinami žalovaného, a taktiež odmietol vypovedať ku všetkým okolnostiam veci. Na túto zmenenú dôkaznú situáciu a zmenený rozsah dokazovania reflektoval aj súd s poukazom na iné produkované dôkazy, ktoré jednoznačne svedčia o vedomosti a účele vyhnúť sa poplatkovej povinnosti (najmä v kontexte toho, že žalovaný sám a iniciatívne podával evidencie a hlásenia orgánom štátu, a to za situácie, keď si musel byť vedomý uvedenia nepravdivých a nesprávnych údajov). Z uvedeného podľa žalobcu vyplynulo, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nekonal s odbornou starostlivosťou a starostlivosťou riadneho hospodára. Pokiaľ ide o realizované úkony vo vzťahu k orgánom štátu, žalovaný tieto zabezpečoval a vykazoval ich plnenie a vo vzťahu k inému subjektu - žalobcovi naopak tieto skutočnosti utajoval a vedome neuvádzal. Žalobca mal za to, že všetky povinnosti pre prevádzkovateľa - žalovaného vyplývajú priamo zo zákona a je právnou povinnosťou uhradiť ich na účet žalobcu. K povinnostiam prevádzkovateľa žalobca poukázal i na bod 5.6. rozhodnutia o povolení prevádzkovania (z r. 2007).

22. K úrokom z omeškania a argumentácii v odvolaní žalobca uviedol, že súd priznal úrok z omeškania vo výške, ktorá je stanovená a daná právnym predpisom. S ohľadom na to nie je možné argumentovať jeho nesprávnou a neprimeranou výškou, keď ide o zákonom určenú výšku úrokov z omeškania. V tomto prípade sa úrok z omeškania považuje za nástroj represívneho charakteru - sankciu určenú zákonom, ktorá vyjadruje negatívny dôsledok za porušenie povinnosti určenej zákonom a jej výškou nie je možné disponovať, nakoľko je presne definovaná v ustanovení § 5 zákona č. 17/2004 Z. z.

### **23. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal.**

24. **Krajský súd v Trnave ako súd odvolací** (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP à contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa zaplata sumy 71.215,65 eura s príslušenstvom (titulom neuhradeného poplatku za uloženie odpadu na skládku odpadov) vyhovel, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu bol v konaní jednoznačne preukázaný a

vypočítaný matematickým odčítaním súčtu poplatkov, ktoré žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov vybral (čo vyplynulo jednak z evidenčných listov skládky odpadov, ako aj z hlásení o množstvách uloženého odpadu) a ktoré reálne odviedol žalobcovi v zmysle svojej zákonnej povinnosti za obdobie apríl 2012 až december 2012, roky 2013 a 2014, január až jún 2015 (čo vyplynulo z výpisov z účtu žalobcu).

26. Pokiaľ ide o vyhovujúci výrok I. napadnutého rozsudku, odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledovné:

27. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 71.215,65 eura a úroku z omeškania v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 17/2004 Z. z. z titulu neuhradených poplatkov za uloženie odpadu na skládku odpadov. Medzi stranami sporu nebola sporná existencia skládky odpadov v katastrálnom území žalobcu a ani skutočnosť, že žalovaný bol v rozhodnom období jej prevádzkovateľom, ktorého konateľom bol v období od 17.3.1998 do 28.12.2015 Karol Čambal a od 29.12.2015 do 13.6.2017 Bc. Juraj Morbacher. Spornou bola skutočnosť, aké množstvo odpadu žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov na ňu uložil a z toho vyplývajúca výška poplatku za uloženie odpadov. Žalovaný tvrdil, že hlásenia o množstvách uložených odpadov nie sú podpísané osobou oprávnenou konať za žalovaného, a teda nemožno z nich vychádzať pre posúdenie zodpovednosti žalovaného voči žalobcovi. Úlohou súdu v zmysle záverov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení bolo zistiť rozhodnú skutočnosť, či podpisy pod hláseniami o množstvách uložených odpadov v danom období sú skutočne podpismi konateľa žalovaného Karola Čambala (prípadne komu tento podpis patrí) a za tým účelom vykonať jeho výsluch ako svedka a zároveň posúdiť, či osoba, ktorá tieto hlásenia podpisovala, mohla za žalovaného platne konať podľa § 13 až § 15 ObZ, eventuálne podľa § 20 ods. 2 OZ, t.j. voči žalovanému by bolo možné uplatniť dôsledky jeho zodpovednosti za obsah hlásení až po uvedenom zistení. Súd prvej inštancie za účelom zistenia rozhodujúcej skutočnosti predvolal na výsluch svedka Karola Čambala (konateľa žalovaného v rozhodnom období), ktorý však odoprel vo veci vypovedať z obavy, že by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe, ktoré odopretie súd akceptoval. Vzhľadom na zmenenú dôkaznú situáciu súd prvej inštancie na návrh žalobcu doplnil dokazovanie znaleckým posudkom znalca z odboru písomoznalctvo Mgr. Miroslava Koutného za účelom preskúmania pravosti podpisov na evidenčných listoch skládky odpadov. Súd prvej inštancie mal za to, že evidenčné listy potvrdzujú množstvo uloženého odpadu v predmetných štvrtročných hláseniach (resp. pri vypracovaní evidenčných listov skládky odpadov sa z nich vychádza), pretože z právnych predpisov účinných v období prevádzkovania skládky odpadov vyplývala povinnosť prevádzkovateľa skládky odpadov viesť evidenčný list skládky odpadov, v ktorom sa nachádzajú všetky údaje týkajúce sa skládky odpadov, a to najmä hmotnosť odpadov uložených za rok, t.j. údaj uvedený takisto v štvrtročných hláseniach o množstvách uložených odpadov. Po doplnení dokazovania, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný ako prevádzkovateľ skládky odpadov nachádzajúcej sa v katastrálnom území žalobcu neodviedol poplatok v zmysle zákona č. 17/2004 Z. z. za obdobie apríl 2012 až jún 2015, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

28. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pri hodnotení vykonaných dôkazov úplne opomenul právne závery odvolacieho súdu, aj výsledky vykonaného dokazovania a v dôsledku tohto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zdôraznil, že rozhodujúcim dokumentom pre posudzovanie množstva

uloženého odpadu a objemu vybratých poplatkov sú v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 17/2004 Z. z. štvrtročné hlásenia, pre ktorých platnosť je potrebné podpísanie štatutárnym orgánom žalovaného alebo inou oprávnenou osobou, avšak vykonaným znaleckým dokazovaním sa preukázalo, že vtedajší štatutárny orgán žalovaného Karol Čambal nepodpísal predmetné hlásenia. Tieto hlásenia sú preto podľa žalovaného neplatné a žalobca tak nepreukázal existenciu žalovaného nároku.

29. Z tejto odvolacej námietky možno vyvodit', že žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Voľnosť hodnotenia dôkazu neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. V kontexte hodnotenia vykonaných dôkazov z hľadiska ich dôležitosti súd prvej inštancie nepochybil, keď pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal z evidenčných listov skládky odpadov, a teda dospel k správnym skutkovým zisteniam. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

30. Odvolací súd dopĺňa, že nedôvodnou bola i námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nerešpektoval právne záväzný právny názor odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a porušil tiež zásadu koncentrácie konania. Súd prvej inštancie nepochybil (a teda rešpektoval právny názor odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení), pokiaľ v dôsledku zmenenej dôkaznej situácie (v dôsledku odopretia výpovede svedka Karola Čambala) na návrh žalobcu doplnil dokazovanie znaleckým posudkom znalca z odboru písomoznalctvo Mgr. Miroslava Koutného za účelom preskúmania pravosti podpisov bývalého štatutára žalovaného na evidenčných listoch skládky odpadov. Osobitne treba zdôrazniť, že obsahovou náležitosťou štvrtročného hlásenia o množstve uloženého odpadu a o vybratých a odvedených poplatkoch za uloženie odpadu v zmysle tlačiva, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 3 zákona č. 17/2004 Z.z., nie je podpis prevádzkovateľa skládky. Okrem toho je potrebné prihliadať na to, že odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, viazaný pritom rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď žalovaný v odvolaní namietal o.i., že súd nesprávne nepripustil výsluch svedka Karola Čambala, ktorý sa mohol vyjadriť k obsahu hlásení a aj ho spochybnit'. Súd prvej inštancie v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu

vyhodnotil odopretie výpovede svedka ako dôvodné, pritom práve tento svedok sa mal vyjadriť k tomu, či podpisy pod hláseniami sú jeho, prípadne komu tento podpis patrí.

31. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že návrh na vykonanie dokazovania výsluchom bývalého konateľa žalovaného Karola Čambala (ktorý sa mal vyjadriť k tomu, akým spôsobom boli evidované a vykazované množstvá odpadu v rozhodnom období, na akých skutkových základoch boli tieto výkazy spracovávané, aké osoby spracovávali výkazy, či dochádzalo k neplateniu, resp. čiastočnému neplateniu poplatkov) predložil samotný žalovaný, pričom tento svedok odoprel výpoveď. Žalovaný výslovne navrhol, aby súd žiadne ďalšie dôkazy nevykonal (zápisnica zo 4.4.2019, č.l. 334). Žalobca pritom objektívne nemohol disponovať informáciami o tom, kto hlásenia o uloženom odpade podpísal, keďže touto osobou mohla byť ktorákoľvek osoba oprávnená konať za žalovaného, teda aj ktorýkoľvek zamestnanec. Navyše zákon o odpadoch ako povinnú obsahovú náležitosť predmetného hlásenia vôbec neustanovuje podpis prevádzkovateľa skládky (ako už odvolací súd uviedol vyššie). V danej veci podľa názoru odvolacieho súdu bolo podstatné samotné doručenie predmetných hlásení príslušným štátnym orgánom, čo žalovaný nespochybnil, resp. netvrdil, že by si svoju zákonnú povinnosť podať hlásenie o odpade a evidenčné listy skládky odpadov nesplnil. Všeobecne platí, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu tejto skutočnosti tiež tvrdí. V niektorých prípadoch strana zaťažená dôkazným bremenom však objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach významných pre rozhodnutie v spore, avšak protistrana má tieto informácie k dispozícii. Ak potom strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň oporné body skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje vysvetľovacia povinnosť protistrany; nespĺnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazov v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nespĺnila (por. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 883/2010 zo 16.12.2010). V prejednávanej veci však žalovaný neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, akým spôsobom si splnil svoju zákonnú povinnosť podať hlásenia o uloženom odpade a evidenčné listy skládky odpadov príslušným štátnym orgánom, akým spôsobom boli evidované a vykazované množstvá odpadu v rozhodnom období, na akých skutkových základoch boli tieto výkazy spracovávané, aké osoby spracovávali výkazy, či dochádzalo k neplateniu, resp. čiastočnému neplateniu poplatkov. Potom bolo dôvodné na návrh žalobcu nariadiť znalecké dokazovanie za účelom preskúmania pravosti podpisov bývalého konateľa žalovaného na evidenčných listoch skládky odpadov, keď hlásenia o uloženom odpade z týchto evidenčných listov nepochybne vychádzali. Za dôkaz totiž môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP).

32. Navyše je potrebné prihliadnúť i na správanie strán v priebehu konania, keď žalovaný (v rozpore s tým, čo namieta v odvolaní) spočiatku tvrdil, že si nie je vedomý, že základom nároku na poplatok by malo byť hlásenie, resp. že by nárok na zaplatenie poplatku vznikol na základe hlásenia, ale existencia toho nároku podľa názoru žalovaného je preukázateľná len na základe váženia odpadu a opakovane sa dožadoval zistenia objemu skutočne dovezeného a uskladneného odpadu /zápisnica z 2.3.2017 č.l. 128,129/ (čo ani technicky možné nebolo). Následne sa žalovaný odvolával na to, že žalobca nespĺnil povinnosť tvrdenia ani dôkaznú povinnosť. Tiež uviedol, že popiera tvrdenie žalobcu, že sám podal hlásenie, z ktorého vyplývajú množstvá odpadu, ako aj výška poplatku za uloženie odpadov, ktoré bol povinný žalobcovi uhradiť a upozorňoval, že údaje v listinách, ktoré predložil žalobca sú nesprávne (č.l. 243). Podľa názoru odvolacieho súdu však žalovaný

neúčinne poprel tvrdenia žalobcu, pretože žalovaný nikdy v konaní netvrdil, že by si nesplnil svoju zákonnú povinnosť podať hlásenia a ani to, aké mali byť správne údaje v hláseniach, keď bolo práve zákonnou povinnosťou žalovaného zistiť množstvo odpadu na určenie poplatku za uloženie odpadu na skládku vážením na skládke a podľa toho poplatok vypočítať, pričom za správnosť výpočtu výšky poplatku za uloženie odpadu zodpovedal výlučne žalovaný. Žalovaný si teda v tomto smere nesplnil procesné bremeno popretia skutkových tvrdení žalobcu vyplývajúcu z ust. § 151 CSP. Popierajúca strana totiž musí uviesť svoje vlastné skutkové tvrdenia, pričom pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platí rovnako § 150 CSP. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti (§ 150 CSP) sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Tvrdenia teda majú byť relevantné z hľadiska hmotného práva a povinnosť substancovane tvrdiť má charakter procesného bremena, ktoré zaťažuje toho, kto má procesnú povinnosť tvrdiť, ale aj toho, kto má procesnú povinnosť poprieť tvrdenia protistrany. Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné substancovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania a rovnako platí, že následkom porušenia žalovaného substancovane tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní jeho procesnú obranu. Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované a nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť. Žalovaný podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne porušil svoju povinnosť substancovane tvrdiť.

33. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé za súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, prípadne iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. V prípade vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé, bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť, pretože ich nepozná. V zásade však platí, že každý pozná predmet svojho konania, t.j. to čo urobil a predmet svojho vnímania, t.j. to čo videl alebo počul. Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania, inak je po tretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné. Žalovaný okrem výsluchu bývalého konateľa žalovaného (ktorý odoprel výpoveď) nenavrhoval žiadne iné dôkazy na podporu svojho tvrdenia, že údaje na hláseniach o uloženom odpade nie sú správne, neuviedol akým spôsobom boli evidované a vykazované množstvá odpadu v rozhodnom období, na akých skutkových základoch boli tieto výkazy spracovávané, aké osoby spracovávali výkazy, či dochádzalo k neplateniu, resp. čiastočnému neplateniu poplatkov. Objektívne pritom týmito informáciami mohol a mal disponovať, keďže žalovaný je obchodná spoločnosť, ktorá musí viesť predpísanú evidenciu.

34. Ak teda žalovaný neprikladal relevanciu evidenčným listom skládky odpadov, kde podpisy bývalého konateľa žalovaného Karola Čambala boli preukázateľne jeho pravými podpismi, pričom hlásenia o množstve uloženého odpadu z nich nepochybne vychádzali, potom neobstojí tvrdenie žalovaného, že predmetné hlásenia nie sú opatrené podpismi žalovaného, keď podpis prevádzkovateľa skládky ani nie je obsahovou náležitosťou takého hlásenia. Odvolací súd tak má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že v konaní bolo preukázané, že jednotlivé hlásenia a údaje v nich uvedené skutočne pochádzajú od žalovaného, a teda údaje v nich uvedené možno voči žalovanému použiť (v zmysle § 3 ods. 7 a § 4 ods. 2 zák. č. 17/2004 Z. z.).

35. Pokiaľ žalovaný videl procesné pochybenie súdu v tom, že sa náležite nezaoberal otázkou, či predmetný vzťah strán nemá povahu vzťahu správno-právneho, a či teda jeho rozhodovanie v danom okamihu patrí vôbec do pôsobnosti súdu a z toho dôvodu považoval napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný, ani táto námietka nebola dôvodná. K tejto odvolacej námietke žalovaného sa odvolací súd už vyčerpávajúco vyjadril v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, keď uviedol, že v prejednávanej veci si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie podielu z poplatkov za uloženie odpadov, ktoré mal žalovaný ako prevádzkovateľ skládky žalobcovi odvádzať podľa § 4 ods. 6 zák. č. 17/2004 Z. z. o poplatkoch za uloženie odpadov. Zákon č. 17/2004 Z. z. neustanovuje, že by rozhodovanie vo veciach poplatkov za uloženie odpadov patrilo do právomoci akéhokoľvek orgánu, len v § 5 ods. 8 ustanovuje, že na ukládanie pokút sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. V súdnej veci však o pokutu nejde. Podobne ani zo žiadneho ustanovenia zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch (osobitne z § 104 až 109) nevyplýva, že by rozhodovanie vo veciach týchto poplatkov patrilo do právomoci orgánov štátnej správy odpadového hospodárstva. Takáto úprava bola naposledy obsiahnutá v § 5 ods. 3 písm. e) zákona č. 494/1991 Zb. o štátnej správe v odpadovom hospodárstve, podľa ktorého vo veciach poplatkov za uloženie odpadov rozhodoval obvodný úrad životného prostredia. Táto úprava však bola zrušená zákonom č. 223/2001 Z. z. o odpadoch, a ako je zrejmé z vyššie citovaných noriem, táto právomoc nebola zverená inému orgánu. Takisto takáto úprava nevyplýva zo zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie. Vzhľadom na to teda podľa súčasného právneho stavu nie je možné nájsť iný orgán verejnej moci, do ktorého právomoci patrí rozhodovanie vo veciach poplatkov za uloženie odpadov, a tak je treba podľa § 2 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. vychádzať z toho, že toto rozhodovanie patrí do právomoci súdu. Súd prvej inštancie, hoci sa otázkou právomoci výslovne nezaoberal, preto správne postupoval, keď žalobu meritórne prejednal.

36. Súd prvej inštancie taktiež rozhodol správne aj v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky (úroku z omeškania v sadzbe 0,2 % denne zo súm neodvedených poplatkov). V tomto smere bola nedôvodnou námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil i otázku nároku žalobcu na uplatňovaný úrok z omeškania, keď priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 72 % ročne, keď podľa žalovaného uplatňovanie takto vysokého úroku predstavuje neprimeraný postih žalovaného, jedná o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu a je aj v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Odvolací súd má za to, že zákonné zakotvenie úroku z omeškania v sadzbe 0,2 % denne zo sumy nezaplatených alebo neodvedených poplatkov má svoje opodstatnenie práve z hľadiska ochrany životného prostredia, má pôsobiť preventívne a výchovne za účelom rešpektovania a dodržiavania povinností vyplývajúcich zo zákona o odpadoch. Navyše zákon o odpadoch v tomto smere nepochybne zohľadňuje skutočnosť, že prevádzkovateľ skládky si poplatky sám vypočítava a aj odvádza, preto pokiaľ neodvedie poplatok ani v takej výške ako si ho sám stanoví, je sankcia v podobe úrokov z omeškania vo výške 0,2 % denne z nezaplatených poplatkov plne opodstatnená. Žiada sa dodať, že argumentácia žalovaného o zjavnom zneužití práva žalobcu a o výkone práv žalobcu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku by neobstála nielen z dôvodov uvedených vyššie, ale i z dôvodu, že táto by mala opodstatnenie jedine v prípade, ak by v konaní bolo preukázané, že k výkonu práva žalobcu založeného zákonom došlo z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov alebo uspokojenie iných potrieb, resp. ak by bolo preukázané, že úmysel žalobcu poškodiť alebo znevýhodniť povinnú osobu (žalovaného) bolo jeho hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou, príp. ak by bolo je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak navonok na postavení niektorého z nich. Nič z uvedeného však v konaní preukázané nebolo.

37. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

38. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

39. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok I.) ako vecne správny, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

40. Pokiaľ ide o závislé výroky o náhrade trov konania (výroky II. a III.), odvolacími dôvodmi síce žiadnej zo strán osobitne nenapadnuté, odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú vecne správne, v dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov II. a III. zmeniť, a to z dôvodu, že trovy konania tvoria jeden celok. Nebolo preto dôvodné, aby súd prvej inštancie priznával samotne nárok na náhradu trov prvoinštančného konania žalobcovi (výrok II.) a samostatne nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému (výrok III.), hoci v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený na základe odvolania žalovaného. Platí, že po právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu rozhoduje o nároku na náhradu trov celého konania súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci. Pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je podstatný celkový úspech strany v spore (§ 255 CSP). Keďže žalobca mal v konaní plný úspech, má nárok na plnú náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložil v súvislosti s uplatnením svojho práva. Odvolací súd preto výroky II. a III. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

41. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

**P o u č e n i e :** Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je



- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

V Trnave dňa 9. augusta 2022

**JUDr. Erika Tischlerová**  
predsedníčka senátu

**Mgr. Lucia Mizerová**  
členka senátu

**JUDr. Pavol Laczo**  
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Monika Kollárová